

Motion till riksdagen

1988/89:Sf203

av Jan Andersson och Bengt Silfverstrand (båda s)

Det kommunala bostadstillägget, m.m.

Äldre och handikappade ska om de så önskar få bo kvar i ordinära bostäder. Emellertid är höga boendekostnader i många fall ett hinder för att detta ska bli möjligt. Undersökningar som PRO gjort visar att mångapensionärer trots att de uppbär maximalt KBT hamnar på en levnadsstandard som är lägre än socialbidragsnivån.

Skillnaderna mellan olika kommuners KBT är fortfarande mycket stora trots förbättrade statsbidrag. Endast ett fåtal kommuner har ett KBT som motsvarar kostnaden för en nybyggd eller ombyggd 1 1/2 rum och kök och åtskilliga kommuner ger inte ens ett bidrag som motsvarar 100 % av den övre statsbidragsgränsen. Detta förhållande är djupt otillfredsställande och motverkar möjligheten till kvarboende för äldre och utflyttning från ett institutionsboende för handikappade.

För att få en bild av det aktuella läget och hur utvecklingen fortskrider bör riks försäkringsverket få i uppdrag att sammanställa och analysera KBT i förhållande till aktuella hyresnivåer. Dessa analyser kan sedan ligga till grund för eventuella framtida förändringar av statsbidragen.

Det maximala statsbidraget för KBT är högre för makar än för ensamstående pensionärer. Varför är svårt att förstå. En ensamstående pensionär har behov av en lika stor bostad som ett pensionärspär och har därmed lika stora kostnader. Enligt socialstyrelsens och riks försäkringsverkets bedömning av skälighetskostnad enligt FB 7 3 § andra stycket jämföras ensamstående och sammanboende. Så borde också vara fallet när det gäller statsbidrag till KBT eftersom många kommuner anpassar sina bidrag efter gällande statsbidrag.

Människor med funktionsnedsättningar har ofta behov av särskilt rymliga bostäder. Den merkostnad som uppstår p.g.a. handikappet avses täckas av det kommunala bostadsbidraget för handikappade (KBH).

Nästan hälften av landets kommuner saknar dock KBH och skillnaderna mellan bidragets storlek i de kommuner som har KBH är stora. I allmänhet är det vanligare med KBH i större kommuner och i genomsnitt ger också större kommuner ett högre bidrag.

Det är inte rimligt att enskilda personer med funktionsnedsättningar ska ha så olika ekonomiska villkor beroende på i vilken kommun de bor. Förutsättningarna för ett statligt bidrag till KBH och huruvida detta bidrag kan inordnas i det vanliga statliga och statskommunala bostadskostnadsbidraget bör snarast undersökas.

Hemställan

Mot. 1988/89

Sf203

Med hänvisning till ovanstående hemställs

att riksdagen hos regeringen begär en översyn av gällande regler för
KBT och KBH i enlighet med vad som i motionen anförts.

Stockholm den 11 januari 1989

Jan Andersson (s)

Bengt Silfverstrand (s)